

РЕШЕНИЕ

№ 6049

гр. София, 04.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 21.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **8777** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/:

Образувано е по жалба на Н. В. Н., ЕГН [ЕГН], срещу принудителна административна мярка (ПAM) - принудително преместване на МПС с рег. [рег.номер на МПС], без знанието на неговия собственик или на упълномощен от него водач. Спорната ПAM е наложена от М. В. М., служител на „Център за градска мобилност“ на длъжност инспектор, контрол по паркирането, с разпореждане в устна форма.

В жалбата се твърди, че приложената принудителна административна мярка е незаконосъобразна и не са налице хипотезите за налагането ѝ. Моли съда да бъде отменена наложената принудителна мярка. В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – М. В. М., служител на „Център за градска мобилност“ на длъжност инспектор, контрол по паркирането, редовно призован, чрез адв. Г., оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

От изготвените от ответника Докладни записки е установено, че на 17.08.2020 г. около 17:40 ч. автомобил марка „Ауди“ с рег. [рег.номер на МПС] е принудително преместен на специализиран паркинг, тъй като е бил паркиран неправилно на [улица] към [улица]върху тротоара. В докладните записки е отразено репатрирането на автомобила, като са направени ясни снимки на местоположението му.

При получаването на автомобила на специализиран паркинг, след заплащане на разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство, инспектор С. М. Н., за нарушение на чл.94, ал.3 от ЗДвП е издал на Н. Н. АУАН № 000061 от 18.08.2020 г., като водач на автомобила, при спазване на разпоредбите на чл.39, ал.2 от ЗАНН, който АУАН е подписан от жалбоподателя без възражения.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

С оглед на проверката, която съдът извършва по чл.168 от АПК на основанията по чл.146 от АПК, съдът приема, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма – устна, по аргумент за противното от чл.172, ал.1 от ЗДвП, не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила при неговото издаване, същият е съобразен с целта на закона. Издаден е от компетентен административен орган, съгласно представените Заповед № СОА18-РД-95-484/14.08.2018 г. на Кмета на СО, с която са одобрени реда и условията за принудително преместване на неправилно паркирани ППС и Заповед № РД-09-486/2/ от 02.07.2020 г., в която е посочена длъжността, заемана от М. М., извършил принудителната мярка.

Съгласно чл.171, т.5, б.“б“ от ЗДвП преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението; в този случай лицата по чл. 168 уведомяват районното управление на Министерството на вътрешните работи, от територията на което е преместен автомобилът, за новото местоположение на превозното средство; разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство, са за сметка на собственика на превозното средство, което може да бъде задържано до заплащане на тези разходи, а таксата за отговорното пазене на преместения автомобил се начислява от момента на уведомяването на районното управление на Министерството на вътрешните работи.

Разпоредбата на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП гласи, че за престой и паркиране в населените места пътните превозни средства се спират възможно най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя. Допуска се престой и паркиране на моторни превозни средства с допустима максимална маса до 2,5 тона върху тротоарите, само на определените от собствениците на пътя или администрацията места, успоредно на оста на пътя, ако откъм страната на сградите остава разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци, което в случая е нарушено от жалбоподателя.

Въз основа на събраните по делото доказателства, се установява, че за процесният случай, се констатира че начинът, по който е паркиран процесния автомобил, прави невъзможно преминаването и създава опасност на уязвимите участници в движението, каквито са пешеходците, като те са принудени да го заобикалят, слизайки в лентата, предназначена за движение на МПС. Създадена е и опасност за преминаването на определена категория пешеходци – с детски и инвалидни колички,

като те са принудени да се движат по пътното платно, да заобикалят автомобила, което допълнително намалява видимостта към тях от страна на останалите водачи. А и съгласно §6, т.6 от ДР на ЗДвП тротоарът е изградена, оградена или очертана с пътна маркировка надлъжна част от пътя, ограничаваща платното за движение и предназначена само за движение на пешеходци.

Видно от снимковия материал жалбоподателят е паркирал МПС почти изцяло върху тротоара, в нарушение на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП – тротоарът не е обозначен за паркиране. Установява се, че от едната страна на автомобила е улица, където няма място за преминаване, а от другата – ограда на жилищна сграда, където също не е възможно свободното преминаване на пешеходци. Снимките са ясни и създават достатъчна представа за местоположението на автомобила и разстоянието между него и вътрешната част на тротоара. Макар да има разстояние, съдът намира, че то е недостатъчно и затруднява преминаването на пешеходците, а за майки с бебешки колички и/или хора в инвалидни колички го прави на практика невъзможно. За да преминат, те следва да заобиколят автомобила, слизайки на пътното платно, като по този начин за тях се създава опасност от преминаващите там МПС. За да се приеме, че не е налице невъзможност за преминаване следва свободната част от тротоара да е била напълно достатъчна за нормалното и безпрепятствено преминаване на пешеходците, включително на хората в неравностойно положение и майки с колички. Настоящият случай не е такъв и безспорно се установява, че жалбоподателят е извършил соченото нарушение..

Следователно оспорваната принудителна административна мярка се явява законосъобразна, постановена при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с процедурните правила, в изпълнение на целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и своевременно предявената претенция за присъждане на направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК на ответника се следва сумата от 360 лв., представляващо адвокатско възнаграждение, установено от договор за правна защита и съдействие № 918/08.09.2020 г. и месечно извлечение по разплащателна сметка, открита на името на адв. М. Л. Г..

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд - София град, Трето отделение, 63-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Н. В. Н., ЕГН [ЕГН], срещу принудителна административна мярка, предприета по отношение на него на 17.08.2020 г. – принудително преместване на МПС с рег. [рег.номер на МПС] , без знанието на неговия собственик или на упълномощен от него водач.

ОСЪЖДА Н. В. Н., ЕГН [ЕГН] да заплати на М. В. М., служител на „Център за градска мобилност“, ЕИК:[ЕИК] на длъжност инспектор, контрол по паркирането, сумата от 360 /триста и шестдесет/ лева, представляваща направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: